

När inget fortfarande är tillräckligt

När jag skriver denna ledare har Ryssland inlett ett ofattbart anfall mot sitt "broderfolk" Ukraina. Tiden får utvisa vad som kommer att ske också i större skala i Ukraina och i övriga Europa, såsom även i Finland, efter detta.

Medan jag denna morgon 24.2.2022 tittade på nyheterna om Rysslands anfall kom jag att tänka på ledaren "När inget är tillräckligt" (2/2004), som jag skrev i denna tidning år 2004. Nedan är några direkta utdrag ur ledaren:

"När inget är tillräckligt och inget längre känns som något, men man måste ändå få alltmer". Emellanåt funderar man över hur enkelt och lätt vårt enda besök på jorden kunde vara för människan och hur svårt människorna emellertid gör det för sig. Nästan dagligen kan vi läsa olika artiklar i tidningarna om hur illamäendet påstås öka i samhället, särskilt i arbetslivet. Det är på något sätt obegripligt att det är så, eftersom människans levnads- och arbetsförhållanden totalt sett ständigt förbättras. Hur kan då en sådan utveckling vara möjlig? Ett svar på den frågan ligger säkert i människokaraktern. Oberoende av bostadsort, stat, levnadsförhållanden och människans samhällliga status tycks den gemensamma faktorn vara att människan i allmänhet inte är nöjd med sin livssituation. Människans liv har alltid och kommer sannolikt alltid att vara likadant".

"Människan vill ha pengar, makt, status, ära, aktning osv. Om hon inte får det, är människan vanligtvis inte nöjd. Å andra sidan, om hon får allt detta, så är människan ändå vanligtvis inte nöjd. Hon måste få ännu mer. Människan är en underlig varelse som inget kan tillfredsställa. Så är det oberoende av om man lever i Finland eller i en annan nordisk s.k. välfärdsstat. Enda skillnaden från tidigare är att numera vill människorna ha allt mer, allt snabbare och för allt mindre. Även om man inte skulle idas göra något, så borde man ändå få allt. Om detta inte uppfylls, så har man det svårt och mår dåligt. Illamäendet förvärras ännu av att man ständigt kan läsa olika berättelser i kvällstidningar om människor som plötsligt blivit rika på optioner och lotto. Avundsjukan bara växer. Om man bara kunde ta från andra det man själv inte heller har. Däremot, om man själv råkar lyckas med något mål, så kommer det när en viss tid har gått inte att betyda någonting, eftersom man nu måste sträva efter något nytt."

När man följer bakgrunden till anfallet mot Ukraina kan man bara konstatera att det ganska långt tycks gå såsom tidigare nämnt, även om du är ledare i en stormakt och en av världens rikaste och mest inflytelserika människor. Man kunde tro att en sådan människa skulle njuta av sin egendom i fulla drag, och utnyttja den på många olika sätt, och skulle göra allt trevligt, som en vanlig medborgare av ekonomiska skäl aldrig kunde göra. Men det ser ut som om en sådan person hellre använder sin egen en-

ergi och makt till att med hjälp av sina geopolitiska passioner flytta sin egna stats gränser eller ändra en självständig stats politiska ledning såsom det passar honom själv. Och för att nå det målet har det ingen betydelse hur stor smärta och sorg han orsakar miljoner människor. Men att uppnå enskilda mål räcker knappast långt, eftersom han snart måste få mer. Och slutligen är ändå inget tillräckligt, utan sannolikt kommer den ökande otillfredsställelsen att gnaga i sinnet.

I arbetslivet avslöjas då och då missförhållanden som uppstått till exempel till följd av enskilda tjänstemäns eller ledares osakliga agerande, som man ingripit i först när det blivit allmänt känt. I sådana fall har jag ofta konstaterat att problemet inte alls ligger hos själva makthavaren. Problemet är snarare "småcheferna" bakom chefen som inte har vågat eller velat ingripa i "storchefens" agerande. Mellancheferna har hellre svansat och ställt sig in hos chefen för att främja sina egna intressen. Och så har chefen trott att hans agerande har varit mer allmänt accepterat. I arbetslivet är det många som kommer väldigt långt i sin egna karriär genom att ställa sig in hos chefen, och de enskilda driftiga, som har försökt tänka med "egen hjärna", får vanligtvis sparken. Men när statens överhuvud beslutar sig för att gå på erövringståg i självständiga stater, och när de som svansar för hans agerande inte vågar ingripa, kan vad som helst hända.

När jag skrev denna ledare läste jag Leipuri-tidningar från åren 1939–1945 och deras ledare, såsom "Kriget" 9/1939 och "Klockan är slagen" 10/1939. Då jag läste de dramatiska texterna kom jag att tänka på att Europa tillsammans med USA förhoppningsvis förblir enade och kan på ett eller annat sätt se till att den nuvarande generationen inte behöver uppleva den tidens hemskheter, eller de hemskheter man upplever som bäst i Ukraina.

Mika Väyrynen

På sidorna 16–19 i denna tidning finns en artikel om hur "det höjda priset på naturgas och elektricitet prövar företagen". Situationen är redan nu ytterst svår för företagen, och Rysslands anfall av Ukraina och dess följder kommer endast att förvärra situationen. Observera när ni läser denna artikel, att när denna tidning går i tryck skriver till exempel Kauppalehti 28.2.2022 om det skyhöga priset på naturgas, som stigit med 20–36 %.